

TAL JONAS JACOBSSON

Den 18 september 2016

Idag, samma dag som Paralympics i Rio de Janeiro avslutas, avslutar jag efter 37 år min karriär som idrottsman på elitnivå. Det känns både skönt, omtumlande och lite konstigt.

Jag vet inte om det ens är möjligt att utvärdera så många år – större delen av mitt liv faktiskt – men om jag ska göra ett snabbt försök så skulle jag säga att det har varit ett slitsamt, frustrerande, stimulerande och alldeles fantastiskt privilegium att ha fått ha en sådan lång idrottskarriär. Jag är extremt tacksam för allt jag har fått vara med om och inte minst för alla människor som jag har fått träffa och lärt känna.

Några av er vet att jag redan efter London funderade allvarligt på att sluta, men av tre skäl valde jag ändå att köra över Rio.

Det första var laget. Vi hade hela fem debutanter och jag är jätteglad över att jag fick vara med och förhoppningsvis stötta dem under sitt första spel.

Den andra anledningen var att det vore kul att göra tio spel. Hur man än vrider på det, så är det ju en jämn och bra siffra.

Den tredje var att min fru propsade på att det är viktigt med ett avslut. Hon säger att man ska göra ett ordentligt avslut innan man går vidare till nya saker i livet. Så det är jag väldigt tacksam för att ni är här och hjälper mig med idag.

Laget och jag kom så sent som igår hem från Rio, så jag har nog inte riktigt ännu landat i min nya tillvaro. Ja... särskilt inte eftersom jag just nu inte riktigt vet hur den kommer att se ut, det är just nu rätt blankt faktiskt.

En sak har jag i alla fall hunnit fundera över. På planet hem så roade jag mig med att fundera över vilken den vanligaste frågan är som jag har fått under åren.

Jag kom fram till att den solklara vinnaren i alla fall under de senaste 20 åren är hur jag motiverar mig. "Hur motiverar du dig att fortsätta"... "att satsa mot ett nytt Paralympics" ..."att hålla på i så många år"?

Om jag ska vara ärlig så har jag nog svarat lite halvhjärtat på den frågan under åren, men idag tänkte jag att jag skulle ge er hela sanningen.

Betydelsen av den egna viljan har nog blivit tydlig för alla nu. Den är en förutsättning. Men för att lyckas på elitnivå och framför allt för att orka hålla på i så här många år krävs det mycket mer.

... Först krävs det föräldrar som ger en chansen och som sen ställer upp i vått och torrt. Det har jag haft.

... Sen krävs det träningskompisar och lagkamrater som ger en sparring och bra energi. Och det har jag haft.

... Det krävs tränare och förbundskaptener som tror på en och som ordnar och avlastar. Det har jag också haft.

... Det krävs arbetsgivare, sponsorer och förbund som ger en de rätta förutsättningarna. Det har jag haft.

... Det krävs vänner, familj och åskådare som peppar och uppmuntrar. Det har jag också haft turen att ha haft.

... Så krävs det en fru som bär väskor, fixar avslutningsmingel och lite sådant...

... Och så krävs det offentliga företrädare och media som uppmärksammar det man gör så att man orkar ännu lite till.

En 37-årig idrottskarriär gör man helt enkelt inte själv. Och det har jag inte heller gjort. Den har jag gjort tillsammans med alla er!

Tack till er alla för att ni gjorde det möjligt!